

vesmírná stanice. Starší děti naštěstí mají vlastní školu, takže se s nimi nebudeme potkávat moc často. A ještě lepší je, že malé děti jako Bula zůstanou ve Vědeckém centru a nepolezou nám na nervy.

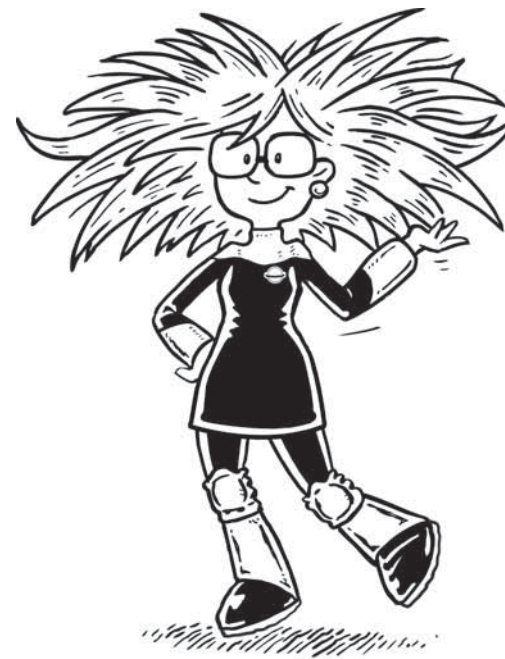
Jelikož je to ale můj první den, veze mě mamka. To by za normálních okolností bylo krajně trapné, ale jedeme o něco později, abychom se sešli s ředitelem Ortem, než půjdu do třídy. Předpokládám, že chodby budou víceméně prázdné, pokud dorazíme před přestávkou, takže když na sebe nebudu upozorňovat a budu se držet u stěn, nikdo by nás neměl vidět pohromadě.

„Dělej, mami!“ volám. „Nechci se zpozdit na tu schůzku!“

„Za minutku budu hotová!“ odpovídá z koupelny. „To je báječné, že se tak těšíš do nové školy, Kelvine!“

„Já se ani tak netěším, jako se spíš bojím, že mě stovky dětí hned napoprvé uvidí jako debilka, kterého musí do školy přivést maminka,“ říkám. Velice potichu. Pro sebe. Nic nemůže být horší.

„Tak, Kelvine, jsem připravená.“

No dobře... tohle je horší.

„Ehm..., mami?“ říkám. „Tvoje... é... vlasy jsou...“

„Já vím! Není to báječné? A ani jsem s nimi nemusela nic podnikat, aby vypadaly takhle! Zbožňuju Špínosaj 3000!“

Prosím, prosím, prosím, můžeme dorazit do školy, než začne přestávka?